

nému bude zvlášť nahrazen peníz, který bude nucen zaplatiti na dávce z přírůstku hodnoty a převodních poplatcích. Kdyby této náhrady neobdržel, musela by cena, již znalec určil srovnáním s cenami za podobné pozemky požadovanými a placenými s výhradou dávky z přírůstku hodnoty a převodních poplatků býti zvýšena o peníz, jenž bude na dávce a poplatcích předepsán, stejně jako by se o něj zvýšila cena jiných ve volném obchodě prodávaných realit, které by proti ustálenému zvyku byly prodány bez takové výhrady. Znalec a nižší soudy mohli ovšem dávku a poplatky přímo vypočítati a přičísti je k určené peněžité náhradě, v kterémž případě by odpadly pochybnosti projevené v dovolacím rekursu, ale nelze spatřovati porušení zákona v tom, že odkázali strany na výpočet příslušných správních úřadů. Tím jest vyvrácena i námitka, že se přičí veřejnému zájmu, by vlastník zcizených pozemků přesunoval dávku a poplatky, které podle zákona jej samého postihují, na kupitele.

Čís. 6287.

Pozemková reforma.

Předpisy §§ 18 a 19 ex. ř. neplatí při exekuci vyklizením zabraných nemovitostí. Ji povoliti a vykonati jest příslušným okresní soud podle polohy věci. Slovy, že »soud provede vyklizení a odevzdání podle předpisů exekučního řádu«, odkazuje § 20 (3) náhr. zák. na předpis §u 349 ex. ř., nikoliv však §u 54 ex. ř.

(Rozh. ze dne 16. září 1926, R I 808, 809/26.)

O k r e s n í s o u d v M., v jehož obvodu byly zabrané nemovitosti, povolil exekuci vyklizením. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil. N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Povinná strana docela neprávem má za to, že prý příslušným povoliti exekuci jest dle §u 18 a 19 ex. ř. soud desk zemských, zemský soud v Praze, neboť § 20 poslední odstavec náhr. zák. má svůj vlastní zvláštní kompetenční předpis, podle něhož příslušným jest k vyklizení a odevzdání vypověděných nemovitostí okresní soud podle polohy věci, takže předpisy exekučního řádu o příslušnosti k povolení a výkonu exekuce zde vůbec v úvahu nepřicházejí. Jak již vícekrát nejvyšší soud podrobněji vyložil, nerozeznává § 20 náhr. zák. vůbec mezi soudem povolujícím a soudem exekučním a vůbec mezi povolením a výkonem exekuce, nýbrž prostě pojímá celé exekuční řízení (povolení i výkon exekuce) za nedělený a nedělitelný celek, ukládaje je celé jedinému soudu: okresnímu soudu podle polohy věci. Právě-li § 20 náhr. zák., že soud ten provede vyklizení a odevzdání vypověděných nemovitostí podle předpisů exekučního řádu, odkazuje tím na předpisy §u 349 ex. ř., jenž právě o vyklizení a odevzdání nemovitosti jedná, nikoli však na před-

pisy Šu 54 ex. ř., jehož se tudíž stěžovatel neprávem dovolává. Nemá-li okresní soud podle polohy věci výpovědi ve svých spisech, vyžádá si výpovědní spisy od soudu, u něhož výpověď byla podána, a přesvědčí se sám o obsahu výpovědi a její pravomoci.

Čís. 6288.

Sluhou (dozorcem) ve smyslu zákona ze dne 24. července 1919, čís. 462 sb. z. a n. (o propůjčování míst legionářům) dlužno rozuměti všechny trvale ustanovené a plně zaměstnané zaměstnance obecní a okresní samosprávy, kteří na rozdíl od úředníků obstarávají pro ni úkony nižšího řádu. K nim dlužno počítati i okresní cestáře.

Ustanovení zákona ze dne 24. července 1919, čís. 462 sb. z. a n. (najmě jeho §§ 9 a 14) nebyla dotčena zákonem ze dne 17. prosince 1919, čís. 17 sb. z. a n. na rok 1920.

(Rozh. ze dne 16. září 1926, Rv I 407/26.)

Okresní správní komise v Čechách udělila žalobci na základě usnesení ze dne 8. března 1922 místo okresního cestáře prozatímně na dobu jednoho roku od 20. března 1922 a zároveň ho vyrozuměla, že s místem spojeny jsou požitky dle zákona ze dne 17. prosince 1919, čís. 17 sb. z. a n. a nákupní i nouzová výpomoc dle normy pro zřízence státní i po dobu provisoria. Ve schůzi ze dne 7. července 1923 udělila okresní správní komise v S. žalobci definitivu k 20. březnu 1923. Ježto ministerstvo vnitra prohlásilo podle Šu 14 zákona ze dne 24. července 1919, čís. 462 sb. z. a n. (o propůjčování míst legionářům) ustanovení žalobce okresním cestářem za neplatné, a nařídilo jeho propuštění, dala okresní správní komise dne 8. července 1925 žalobci výpověď ku dni 31. srpna 1925. Žaloba proti okresní správní komisi v S., by bylo určeno, že výpověď žalobce ze dne 8. července 1925 není dle zákona odůvodněnou a že žalovaný okres jest povinen to uznati, byla o b ě m a n i ž š í m i s o u d y zamítnuta, odvolacím soudem z těchto důvodů: Odvolatel tvrdí, že názor prvního soudu, že místo okresních cestářů náleží mezi místa sluhů a dohlížitelů ve službách okresů, jest nesprávným. Odvolatel tvrdí, že okresní cestáři tvoří zvláštní skupinu zaměstnanců, odlišnou od skupiny zřízenců a že také zákon čís. 17 z roku 1920, upravující služební poměry okresních zaměstnanců, přesně tuto skupinu v nadpisu zákona toho odlišuje a že se tedy zákon legionářský na ně nevztahuje a že způsob obsazení místa cestářů okresních upravuje zákon čís. 17 z roku 1920 a že žalobce dle tohoto zákona byl ustanoven a tedy udělení místa okresního cestáře žalobci nestalo se způsobem nezákonným, neboť, i kdyby dle tak zv. legionářského zákona mělo se státi oznámení kanceláři čsl. legií při ministerstvu Národní obrany, ustanovení toto neplatí, ježto bylo upraveno (nahrazeno) zákonem čís. 17 z roku 1920, který jest zákonem speciálním a novějším, kdežto onen je rázu všeobecného a užití jest tedy zásady lex specialis derogat ge-